

Met 50 knopen per uur naar Denemarken.

“Und geht es jetz los?” vroeg mijn Duitse buurman. “Jetz los” betekende tegen windkracht zes in de haven van Assens uitvaren. Hij had het zelf ‘s morgens geprobeerd met zijn houten Folkeboot, maar was bij de havenmond toch maar weer omgekeerd. Het woei toen ook een tandje harder. Wij hadden echter na twee dagen ook genoeg van Assens gezien. Zijn voorstel was

samen naar het eiland Lyo te varen. Aan het einde zouden zij een fles wijn serveren. Niet vanwege de wijn, maar vanwege de afnemende wind gingen we akkoord. Buiten de haven stonden toch flink hogere golven dan verwacht, terwijl de wind zo nu en dan flink uithaalde. Zo snel als mogelijk een tweede rif boven op het eerste gelegd. Onze Duitse buurman deed het alleen op de fok. Drie kwartier opwerken tegen wind en golven, pas daarna konden we ruimen en met halve wind op het doel af. Ik keek nog eens op de kaart en bij nameten bleek het toch bijna twintig mijl te zijn. Maar de boot voer prachtig af en toe surfend op de golven. Onze Duitse meeligger hield dit op de fok niet bij. Zo nu en dan trok de wind flink door en streken we het grootzeil. De ingang van de haven van Lyo was moeilijk te verkennen, maar op het laatste moment zag je waar je heen moest. De haven leek flink vol maar ons kleine bootje kon er nog wel bij, evenals onze Duitse medezeilers. De rust na al dit geweld was overweldigend op dit kleine eiland.

Op zondag reden we in negen uur van Nijmegen naar Glücksburg bij Flensburg. In de haven van de Flensburger Segel Verein bij het klaarmaken onder de kraan ontmoetten we Martin een Duitser al 20 jaar in het bezit van een 7.25. Zelf afgebouwd en perfect in de lak. Die avond kregen we van hem heel wat tips. We werden we de volgende dag in het water getakeld en rond twaalf uur voeren we de

haven uit. Om te wennen voeren we een korte tocht naar Grästen een plaatsje aan het Eckenborgfjord, voorzien van een koninklijk slot en andere voorzieningen. De koningin van Denemarken overigens was niet aanwezig.

Na deze haven gingen we verder langs Sonderborg, Alssund, Divig, waar een Duitse

5.70 ons pad kruis- te en Äerosund. Het weer werd wat minder, zodat we het binnenland op- zochten. Langs het zeven mijl lange Haderslev fjord kwamen we in de gelijknamige plaats. De oostenwind trok aan tot zeven, zo- dat we in deze plaats bleven lig- gen. Een oude stad met veel kleine straatjes en steeg- jes, maar verder

zoals alle plaatsjes die we aandeden uitermate rustig.

We vatten onze tocht weer op. Er hing wel een donkere lucht maar dat zou wel over- drijven. Deze misvatting kwam ons te staan op een forse hagelbui. Verschillende schepen gingen voor anker omdat het zicht minimaal was, maar het schip voor mij was kennelijk bekend en dus, hoewel hij op twintig meter afstand nauwelijks zicht- baar was, voeren we er achter aan. Het was trouwens een dag van tegenstellingen want op de Kleine Belt was er windkracht nul met zon. Een kwartier later was het noord vijf tot zes.

Via Kolding en een rustige ankerdag in de Fanosund kwamen we een paar dagen later bij Bogense. Dit is een oud koopmansstadje, vergelijkbaar met Enkhuizen of Medemblik. Een grote goed uitgeruste jachthaven ligt voor het stadje. Het is ook toe- ristisch, maar bezit verschillende mooie gerestaureerde huizen. Hier zagen we de Bohème een Deense variant van het Waarschip. De werf bestaat overigens allang niet meer.

Van Bogense een flinke stap naar de noordoost punt van Fünen. Het zag er naar uit dat het bezeild was, maar rond de middag viel de wind weg en wat nog van de wind over was draaide op tegen- koers. Gezien ik niet teveel brandstof had werd het wat zorgelijk, maar rond vier uur draaide de wind en nam toe. Zodoende haalden we het net. Fyns havn is een grote havenkom waar je kunt ankeren, en die kom was flink

vol, maar voor ons kleine bootje was er nog net een gaatje aan de steiger naast een wederom Duitse 660. Deze man had eerst een Folkeboot gehad, die echter lekte als een gieter. Hij was zeer tevreden. "Schnell und staubtrocken" Nu moesten we beslissen door met de ronde van Funen of toch terug na eerst Samsö aangedaan te

hebben. Het werd het laatste. Mooi bezield met vol tuig gingen we naar Kolby Kass op het eiland Samsö, een wat saaie maar niet te volle haven. Dit in tegenstelling tot Ballen op dit eiland waar we heen fietsten, wat totaal volgebouwd was.

Samsö is een eiland dat wat op Tessel lijkt. Je kunt er prima fietsen en er is niet veel verkeer. Met name in het noorden liggen een paar mooie havens.

Van uit Samsö weer terug naar Jutland. Wisselende wind van weinig tot ruim bezield bracht ons in Fredricia een oliehaven. De stad zelf heeft een parkachtige wal die vroeger als verdediging diende. Deze plaats heeft lang tegen de toenmalige grens van Duitsland gelegen en er is dan ook heel wat oorlog in de vorige eeuw gevoerd. Via wederom een rustdag in de Fanosund komen we in Assens en daarna in Lyo zoals reeds beschreven. Van de eilanden, die we gezien hebben, en dat is niet zoveel, kon Lyo ons het meest bekoren. De rust van dit kleine eiland is aansprekend, maar of het hartje winter nu ook hier zo geweldig is, blijft de vraag.

Van Lyo is het maar een korte tocht naar Faborg. Dit is een redelijk welvarende stad mede door de ruime hoeveelheid toeristen. We bezochten het museum gevuld met schilderijen van Funense schilders, voornamelijk impressionistisch van tint.

Nu wordt het tijd om terug te gaan. We steken over naar Jutland wat vlot gaat, maar in het Augustenborg fjord is de wind tegen en naar mijn idee ook de stroom. Uiteindelijk doen we het laatste stuk op de motor. Augustenborg.

Dit plaatsje is altijd Duits geweest en heeft dan ook een immens paleis van een Duitse hertog. Het gebouw is nu ziekenhuis, maar een wandeling in het park is zeker aan te raden.

Van Augustenborg via Sønderborg, waar de brug vastzit, maar waar we door de goede maststrijkinrichting als enige vlot doorkomen, eindigen we die dag in Langeballau. We hadden dit aan het

begin moeten weten daar we in dit plaatsje taxfree drank konden kopen. Onthouden voor volgende keer.

We varen naar Gluckburg in de regen. Rond twaalf uur als we haven binnenvaren klaart het wat op zodat we boot gereed voor de trailer kunnen maken. Om half vier staat de boot erop en rijden we weg.

Helaas voor Hamburg lopen we vast in een lange file. We worden van de vierbaan weg Hamburg ingeleid en mogen het zelf verder uitzoeken. Via de radio horen we dat we de weg naar Lubeck moeten zien te vinden. Na twee en een half hebben we de weg gevonden, maar omdat het inmiddels donker is stoppen we bij een Raststatte, waar we op het parkeerterrein in onze boot slapen.

De volgende rijden we probleemloos in 6 uur naar Wijchen.

Peter en Marjo van Berk

